

Arrest

nr. 287 198 van 4 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Paul Emile Jansonstraat 11
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 december 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op 1 januari 2020 via de luchthaven van Madrid, Spanje, het Schengen-grondgebied. Hij reist door naar België en verblijft hier bij een vriend.

1.2. Op 12 mei 2020 geeft de gemachtigde van de destijds bevoegde minister toestemming tot verlenging van het kort verblijf tot 5 juli 2020, gelet op de gevolgen van de coronapandemie. Op 1 juli 2020 wordt het tijdelijk verblijf andermaal verlengd, ditmaal tot 31 juli 2020.

1.3. Op 13 juli 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 15 april 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 20 september 2022 met nr. 277 655 beslist ook de Raad om verzoeker niet te erkennen als vluchteling en om hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 10 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [M.L.]

voornaam : [E.J.]

[...]

nationaliteit : Venezuela

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/04/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 20/09/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 01/01/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

*“Doordat, verwerende partij de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoeker zou hebben verklaard in België geen gezins of familieleden te hebben
Terwijl dat verzoeker sinds meer dan één jaar samenwoont met zijn partner op zijn huidige adres.
Dat er dus wel degelijk sprake is van een privé- en familieleden in hoofd van verzoeker, doch dat dit enkel om louter administratieve redenen niet kon worden geofficialiseerd.
Dat de bestreden beslissing derhalve niet op afdoende wijze is gemotiveerd.”*

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Deze bepaling verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig is te beschouwen. Uit het summiere betoog van verzoeker blijkt ook dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er zo in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepaling niet wordt aangetoond.

2.3. Waar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RVS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is gegrond op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker ook de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat verzoeker het grondgebied van België op 1 januari 2020 heeft betreden en nog steeds hier verblijft, waardoor het regelmatig verblijf van 90 dagen is overschreden. Verzoeker gaat niet in op deze motivering en weerlegt ze dan ook niet.

Verzoeker betoogt wel dat er foutief wordt gemotiveerd aangaande zijn privé- en gezinsleven. Aldus gaat hij in op de motieven met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zoals deze zijn terug te vinden in de bestreden beslissing. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat het bestuur, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderings-beslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het EU-Handvest, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet verklaarde in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben. Verzoeker betwist dit en stelt reeds meer dan één jaar samen te wonen met zijn partner. Hij stelt dat zijn privé- en familieleven met zijn partner enkel om administratieve redenen nog niet kon worden geofficialiseerd.

In de uiteenzetting van zijn middel verduidelijkt verzoeker nergens met wie hij momenteel in een relatie zou zijn. Gelet op de *“uiteenzetting van de feiten”* in het verzoekschrift moet worden aangenomen dat het de heer A.B. betreft, met wie verzoeker stelt samen te wonen en *“een sentimentele relatie”* te hebben.

Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker reeds sinds zijn komst naar België in 2020 aangaf te verblijven bij de heer A.B. Zowel ten tijde van de komst naar België als in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming beschreef verzoeker de heer A.B. evenwel louter als *“een vriend”* en gaf hij op geen enkele wijze aan dat er sprake zou zijn van een partnerrelatie. Zo verklaarde verzoeker op 22 september 2020 dat hij geen echtgenoot of – al dan niet geregistreerde – partner heeft. Wel verklaarde hij in België in te wonen bij twee vrienden, onder wie de heer A.B., en dat deze twee vrienden hem onderhouden in ruil voor onder meer *“klusjes”*. Er blijkt dus niet dat verweerder verkeerdelijk vaststelde dat verzoeker verklaarde geen gezins- of familieleden in België te hebben. Het komt ook niet kennelijk onredelijk voor dat verweerder op grond van de stukken van het administratief dossier geen beschermenswaardig gezinsleven weerhield dat in rekening diende te worden gebracht.

Verzoeker slaagt er daarenboven ook in het kader van huidig beroep niet in om met een begin van bewijs aan te tonen dat hij alsnog een partnerrelatie heeft met de heer A.B., laat staan een duurzame, en dus evenmin dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven waarmee rekening dient te worden gehouden.

Met zijn zeer summiere betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van enige wettelijke bepaling. In dit verband benadrukt de Raad nog dat verweerder enkel kan afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet voor zover een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag in het gedrang dreigt te komen. Verzoeker voert evenwel niet de schending aan van enige hogere rechtsnorm, laat staan dat hij concreet zou uiteenzetten op welke wijze deze in het gedrang dreigt te komen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS